

Flere gamle kendinge

Når disse linjer læses, er jeg på vej hjem fra Conference League playoff i Braga mellem hjemmeholdet og Fiorentina. Og med den sædvanlige tre dages-cyklus omkring internationale kampe giver det sig selv, at denne klumme er indleveret relativt tidligt på ugen. Og som lovet eller truet i sidste uge bliver det af samme grund et skønsomt mix af gammelt og nyt. Fra næste uge skulle tingene gerne være mere normale.

Lad os starte med en af alle tiders klassikere: målmandens seks sekunders-regel. Den har lidt tilfælles med en af de ting, som vi møder længere nede i artiklen. Det burde da være så simpelt: hvorfor ikke bare fløjte, hver gang reglen overtrædes? Men verden er desværre ikke så simpel endda – og det er fodboldloven for den sags skyld heller ikke. Ikke desto mindre er det en af de regler, som irriterer folk mest – seneste mail i den anledning ankom tirsdag morgen, og den ryger over i bunken med de andre irriterede, hvor jeg også godt kunne finde på selv at anbringe mig. Men nu har jeg engang den lidt utaknemlige position at skulle henvise til lovtekst og cirkulærer, selv om jeg sagtens kan se nogle gode pointer i det fremsendte.

Lad os tage reglen først, så vi starter fra det samme udgangspunkt. Når målmanden har bolden under kontrol (det vil typisk betyde med hånd eller hænder – man kan godt konstruere nogle hyperteoretiske eksempler, hvor det ikke er hænderne, der er i spil - men lad os glemme dem på overblikkets alter). Men når han har kontrol, har han seks sekunder til at skille sig af med bolden. Til gengæld har han den fordel, at ingen på lovlig vis kan tage bolden fra ham inden for de seks sekunder. Hvis det er et spørgsmål om at kunne skille sig af med bolden, koster det et indirekte frispark. Benytter man nogen form for kropskontakt, skifter vi til et direkte frispark. Så i de seks sekunder er målmanden universets konge.

Hvor lang tid er så seks sekunder? Først og fremmest slår loven fast, at dette ikke er nogen stopursregel. Da reglen tilbage i start-90'erne kom på banen, var der lokalunioner, som var bange for konsekvenserne. Hvad nu hvis tilskuerne bag målet højlydt begyndte at tælle 'en, to tre...'. Dertil var der kun at sige, at målmanden jo heller ikke er døv, så han skulle nok sørge for at skille sig af med bolden, før det blev kriminelt.

Men hvorfor får målmanden så lov til at holde bolden i langt over de seks sekunder? Jeg er lige så irriteret over det som så mange andre, men pointen er jo, at alle accepterer det. Begge hold er interesserede i at få bragt deres spillere i position til næste spilfase, så derfor får det lov til at køre.. Bevares, der kan være grænser: jeg husker en Europa League-kamp, hvor målmanden bevægede sig rundt med bolden i hen mod 25 sekunder, før dommeren prisværdigt nok syntes, at nu var nok nok.

Men det er jo fodboldlovens evindelige skisma – på den ene side har vi nogle regler, og på den anden side har vi hensynet til spil og spillere. Og de to ting rimer ikke altid på hinanden.

Man kunne selvfølgelig sagtens instruere dommerne i konsekvent at fløjte efter seks sekunder (plus en skønsmæssig sjat), men det ville give en voldsom panik og ikke gavne nogen, bortset fra den gud, som sidder et eller andet sted og holder øje med irritationsniveauet. Men hvad værre er, at det er ikke bare noget, som man kan indføre nationalt. Tingene er på dette niveau nødt til at komme ovenfra, dvs. i form af en direkte lovændring eller ændring af fortolkning. Vi har fra nordisk side fremsendt et andet forslag til IFAB, men det vandt ikke rigtig gehør. Man

skal stadig huske, at en lovændring kræver seks ud af otte stemmer i IFAB (som består af otte stemmeberettigede medlemmer – fire fra de britiske øer og fire fra resten af verden). Gjorde vi noget selvstændigt, ville det sælge de spillere, som skal spille europæisk og møde den traditionelle fortolkning. Så beklager – vi må leve med det og irriteres over det, indtil der sker noget fra højere magter.

Lidt i samme familie har vi fænomenet med at hive og holde i trøjer. Den var der minsandten også en mail omkring her tirsdag morgen. Også det er en af de ting, der irriterer mig grænseløst, men vi lander i samme dilemma. Det er umuligt at indføre nationale restriktioner på det område. Det blev forsøgt i vores nordiske naboer Sverige for et par håndfulde år siden, og det var ingen succes.

Vi tager igen reglen først. Men allerførst skal vi blive enige om, at fodbold er en kontaktsport. Dernæst har enhver spiller ret til at stille på en hvilken som helst græstørv, som han ønsker.

Det kan også være direkte foran målmanden (for det er jo typisk i forbindelse med situationer ved hjørnespark, at problemet opstår). Det er der i sig selv ikke noget galt i – hvis målmanden forsøger at få fat i bolden, når den kommer indover, og spilleren følger med for at genere, har vi et problem i form af et direkte frispark. Men så langt kommer vi sjældent, for inden da vil målmandens medspillere forsøge at sikre ham de bedste arbejdsbetingelser ved at prøve at fjerne angriberen. Det er svært på lovlig vis, for han har jo lov til at stå, hvor han står. Ikke desto mindre lander vi meget ofte i en positionskamp med alle kroppens lemmer i funktion.

Man kunne selvfølgelig godt indføre en afstandsregel omkring målmanden – herregud, dommeren har så mange andre afstandsregler, som han skal holde styr på – men det vil formentlig bare flytte problemet længere ud i straffesparksfeltet.

Det indebærer også holden i trøjen og diverse andre ting. Det er ikke kønt – men vi skal stadig huske, at sådanne handlinger kun kan sanktioneres med kort af varierende farver. Så længe bolden ikke er sat i spil fra hjørnesparket, kan der ikke komme en direkte straf på banen – men kun en personlig straf. Jeg kan blive helt syg ved bemærkninger som, 'Her mangler der et straffespark' (pudsigt nok meget sjældent den anden vej).

Igen er vi dér, hvor vi alle kan irriteres – men der er ikke så meget at gøre ved det, før man fra højere magter vælger at udstikke nogle retningslinjer.

Det er ikke gået min næse forbi, at Brentfords udlignende mål mod Arsenal i weekenden syntes at være klart offside. Det er heller ikke gået ubemærket hen, at PGMOL (den engelske myndighed på lige det område) har lagt sig fladt ned. Det er et spørgsmål om, at man fokuserer direkte på målscoreingssituationen og ikke pasningen før. Man har lagt sig fladt ned derovre, så der er ingen grund til at køre mere rundt i det. Menneskelige fejl optræder, uanset om vi kan lide det eller ej, og det gælder også i VAR-området. Lev med det – eller find en anden hobby. Jeg kan supplere med at sige, at vi i indeværende og næste uge kører VAR-træning for alle implicerede, så vi er fuldt rustede til sæsonstarten i den kommende weekend. De gælder i øvrigt også vores syv VAR-instruktører, som også skal en tur igennem vridemaskinen og selv prøve at have hatten på.

Jeg lovede lidt nyt – denne også hentet fra det virkelige liv. En forespørgsel, om det er muligt at anbringe fast monterede tilskuerbænke inden for rækværket. Og hertil er svaret klart nej - der er en rigtig god grund til, at man har et rækværk, hegn eller whatever til at adskille tilskuerpladser fra aktører. Jeg har gennem årene oplevet mange besynderligheder på den

konto, også på højeste niveau. Det inkluderer en pensionist med hund, som fik plads på bænken.

Men idéen med en autoriseret bänk inden for rækværket er, at de vedkommende har en aktiv rolle i forbindelse med kampen. Det betyder også, at uautoriserede bænke inden for rækværket er no go - og at de personer, som befinder sig på bænken også er kamprelaterede. Det er der faktisk en god grund til. Dommerens autoritet strækker sig til banen og bænke. Det er dem, som han i givet fald kan uddele gule og røde kort til. Alle andre er principielt tilskuere. Sker der et problem der, er vi ovre i politivedtægt og andet grimt. Så selv om der kan være alle mulige sympatiske hensyn at tage, duer det altså ikke at lade uautoriserede personer komme inden for hegnet...